

ת"פ 50988/12/15 - מדינת ישראל נגד ג'קי יצחקי

בית משפט השלום בנתניה

26 אוקטובר 2016

ת"פ 50988-12-15 מדינת ישראל נ' יצחקי(עציר)

ת"פ 23906-01-16

לפני כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם ג'קי יצחקי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ליטל מהלל

הנאשם - הובא

ב"כ הנאשם עו"ד פאדי חמדאן

גזר דין

עובדות כתבי האישום-

1. בת"פ 50988-12-15 הורשע הנאשם, ע"י כב' השופטת הבכירה גלית ציגלר, בתום ניהול הוכחות, בעבירות הבאות:

תקיפת שוטר, עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 ובעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

מכתב האישום, בו הורשע הנאשם, עולה כי בתאריך 20/12/10 נשלל רישיונו של הנאשם למשך 18 חודשים. הנאשם לא הפקיד רישיונו עד למועד הרלוונטי לכתב האישום.

בתאריך 16/12/15 בשעה 15:50 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג פולקסווגן מ.ר. 41-519-35. באותו זמן, השוטר אלמוג מאירי והפקח חיים בן שטרית נסעו בניידת שיטור והבחינו בנאשם נוהג. השוטר אלמוג קרא

לנאשם בכריזה לעצור, הנאשם המשיך בנסיעה ולא שעה להוראות השוטר. הנאשם נעצר בסמוך לבית הוריו בכפר יונה. השוטר אלמוג יצא מהניידת וביקש מן הנאשם להזדהות. הנאשם מסר כי אין לו תעודה מזהה ולכן הודיע לו השוטר שהוא מעוכב לצורך זיהוי. בשלב זה, הבחין הנאשם בפקח חיים והחל לאיים עליו, באומרו: "יא בן זונה יא שרמוטה אתה כל הזמן בכפר מחפש אותי, אני אזיין אותך ואשלח לך עבריינים שימחקו אותך". הנאשם סרב לעיכוב והחל לנסות להתרחק מהמקום, השוטר אלמוג תפס אותו על מנת שלא יברח. הנאשם החל להשתולל והיכה את השוטר אלמוג בלסתו התחתונה באמצעות אגרופו. לאחר שהובא הנאשם לתחנת המשטרה ושהה בתא עצורים, איים על השוטר אלמוג באמרו, בין היתר, "אם היו לי שיניים איזה ביס היית יכול לקבל ממני, בפנים היית מקבל ממני הייתי קורע אותך".

2. בת"פ 23906-01-16 הורשע הנאשם, עפ"י הודאתו, בעבירות הבאות:

הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961, נהיגה ברכב ללא רישיון רכב, עבירה לפי סעיף 2 רישא +62(1) לפקודת התעבורה, עבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2(א)+2(ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל - 1970 ועבירה של החזקת סם מסוכן, עבירה לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בתאריך 20/12/10 נשלל רישיונו של הנאשם למשך 18 חודשים. הנאשם לא הפקיד רישיונו עד למועד הרלוונטי לכתב האישום.

בתאריך 4/1/16 במסגרת מ"ת 50996-12-15, הוטלו על הנאשם תנאים מגבילים שכללו מעצר בית חלקי, אפשרות לצאת ממעצר הבית אך בין השעות 8:00-18:00 וזאת בליווי. כן הוטל איסור נוסף לנהוג ברכב. חרף האמור, ביום 10/1/16, בשעה 01:30 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג סוזוקי מ.ר. 71-450-19 ברעננה. באותה העת, החזיק הנאשם בסם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 0.65 ג', וזאת לשימושו העצמי.

תמצית טענות הצדדים:

3. באת כוח המאשימה טענה כי שני המקרים המתוארים בכתבי האישום בהם הורשע הנאשם מהווים שני אירועים נפרדים ולפיכך יש לקבוע בגינם מתחמי עונש הולם שונים. עוד נטען, כי פגיעת מעשי הנאשם בערכים המוגנים הנה ברמה גבוהה, נוכח העובדה שהנאשם נהג בפסילה פעם אחר פעם, תוך שהוא מביע זלזול בצווי בית המשפט וחוסר מורא מן החוק. באירוע השני פעל הנאשם הן בניגוד להחלטה ששללה את רישיונו והן בניגוד לתנאי מעצר הבית שהוטלו עליו. באשר לתקיפת השוטר ולאיומים, גרסה התובעת כי יש לראות בחומרה את העובדה שהנאשם איים הן על שוטר והן על פקח ואת העובדה שהנאשם לא נרגע מהתלהמותו בשום שלב של האירוע, אף לאחר שנעצר ושהה בתחנת המשטרה. התובעת הפנתה לפסיקת בית המשפט העליון, ממנה עולה מגמת החמרה בעונשיהם של מבצעי עבירות של נהיגה בזמן פסילה וכן לפסיקה הנוגעת לעבירות כלפי שוטרים.

לשיטת המאשימה, בגין כתב האישום הראשון, יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 9 ל - 24 חודשי מאסר בפועל, בעוד שבגין כתב האישום המאוחר יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 7-18 חודשי מאסר בפועל.

נוכח עברו הפלילי והתעבורתי של הנאשם, בקשה באת כוח המאשימה להטיל על הנאשם עונש המצוי ברף העליון של מתחם העונש ההולם וכן עתרה להפעיל במצטבר את עונשי המאסר המותנים התלויים ועומדים כנגדו. עוד בקשה התובעת להטיל על הנאשם את העונשים הבאים: מאסר מותנה, קנס, פיצוי, פסילת רישיון ממושכת בפועל ופסילה מותנית.

4. ב"כ הנאשם טען, כי יש לגזור עונש אחד בגין שני כתבי האישום בהם הורשע הנאשם, שכן מדובר באירוע אחד. עוד הפנה הסנגור לכך שהנאשם נשוי ואב ל - 3 ילדים. לשיטת הסנגור, האירוע מושא כתב האישום הראשון התפתח בשל התנהגות השוטרים ולא דווקא בשל התנהלות הנאשם, מה גם שהנאשם נחבל משמעותית במהלך מעצרו, בעוד שהנזק שנגרם לשוטר מועט והוא לא נזקק לטיפול רפואי. באשר לאיום שהפנה הנאשם בעודו בתחנת המשטרה, ציין הסנגור כי יש לזכור שהדברים נאמרו כשהנאשם היה בסערת רגשות, לאחר שנחבל וטרם קיבל טיפול רפואי. כן הופנתה טרזניה כנגד התנהלות המשטרה אשר לא דאגה, במהלך החקירה, להעביר למח"ש את מכלול חומרי החקירה שנאספו.

לשיטת ההגנה, מתחם העונש ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מאסר על תנאי לבין חודשי מאסר ספורים. עוד נטען, כי נוכח הודאת הנאשם בכתב האישום המאוחר, יש לגזור את דינו בתחתית מתחם העונש ההולם ולהורות על חפיפה בין עונשי המאסר המותנים ועל חפיפת עונשים אלו לעונש שייגזר על הנאשם בגין התיק דנן.

ב"כ הנאשם העביר התייחסות כתובה לפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה וכן הפנה לפסיקה מטעמו לעניין העונש.

מתחם העונש ההולם וגזירת עונשו של הנאשם-

5. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הנו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם שומה על בית-המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40ט לחוק.

6. במקרה דנן, כוללים מעשיו של הנאשם פגיעה במספר ערכים חברתיים מוגנים;

העבירות של נהיגה בזמן פסילה ושל נהיגה ללא ביטוח טומנות בחובן הגנה מפני הסיכון המובהק לעוברי הדרך מפני מי אשר נקבע לגביו כי אינו רשאי לנהוג, לצד הרצון למנוע קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים, תוך הטלת הנטל על קופת הציבור. עוד מבטאת העבירה של נהיגה בזמן פסילה הגנה על שלטון החוק ועל כיבוד ההחלטות השיפוטיות או המנהליות (ראו למשל רע"פ 1211/12 אברהם ישראלי נ' מ"י (15.2.12),

סעיף ז להחלטה).

ביהמ"ש העליון פסק זה מכבר כי מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192 לחוק העונשין. אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט (ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373).

הערך החברתי שנפגע בעבירות של הכשלת שוטר במילוי תפקידו ושל תקיפת שוטר הינו שמירה על תפקודה התקין של המשטרה, על שלטון החוק, ועל הסדר הציבורי.

העבירה של הפרת הוראה חוקית כרוכה בהבטחת תקינות הליכי החקירה והמשפט, ובשמירה על שלטון החוק, לרבות כיבוד ההחלטות השיפוטיות.

לבסוף אציין כי הערך החברתי המוגן בעבירה של החזקת סמים לשימוש עצמי הנו הצורך להגן על הציבור מפני הפגיעה הישירה והעקיפה הנגרמת כתוצאה מעבירות הסמים. הפסיקה הדגישה בעבר את הצורך להילחם בנגע הסמים, אשר נזקיו החברתיים, האישיים והכלכליים הנם קשים ומשמעותיים.

7. בחינה של נסיבות ביצוע העבירות במקרה שבנדון מצביעה על פגיעה מהותית בערכים המוגנים שפורטו מעלה.

הנאשם נתפש פעמיים כשהוא נוהג ברכב, חרף העובדה שנשלל רישונו, וזאת בפער זמנים קצר ביותר, של פחות מחודש. הנאשם לא הפקיד את רישונו, כנדרש בהתאם להחלטת השליה, מאז סוף שנת 2010 ועד למועדים המתוארים בכתבי האישום. עובדות אלו מלמדות על זלזול בוטה וברור בהחלטות שיפוטיות ועל היעדר מורא מן החוק. בפעם השנייה בה נהג הנאשם (האירוע מושא כתב האישום השני), נהג הנאשם לא רק בניגוד להחלטה שיפוטית שפסלה את רישונו אלא אף בניגוד להחלטה שיפוטית אחרת, אשר עניינה קביעת תנאי שחרורו של הנאשם. במסגרת האירוע נושא האישום הראשון, התנהל הנאשם בצורה בריזנית, עת לא שעה לכריזת השוטרים לעצור בצד ועת איים על הפקח בצורה מפורשת ובוטה. הנאשם לא אמר די ולא חדל מהתנהלותו כלפי אנשי אכיפת החוק אף לאחר שהודיעו לו על עיכובו, אלא ניסה להתרחק מהמקום ואף התנגד בכוח למעצרו, תוך שהוא מכה את אחד השוטרים בסנטרו באמצעות אגרוף. אין מדובר במעידה של רגע אלא בהתנהלות נטולת רסן מתמשכת, אשר לא פסקה אף בחדר העצורים. לאחר שהובא הנאשם לתחנה, לא היסס הנאשם לאיים גם על שוטר. אף שאין מדובר בעבירה מתוכננת מראש, יש לראות בחומרה את התמשכותה לאורך זמן ואת העובדה שהנאשם איים על שני גורמי אכיפת חוק (פקח ושוטר).

באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית, נושא כתב האישום השני, אציין לחומרה את העובדה שהנאשם הפר את תנאי שחרורו תוך ביצוע עבירות נוספות של החזקת סם לשימוש עצמי ושל נהיגה בזמן פסילה. לא למותר להוסיף, כי עלולה להתקיים סכנה ברורה לשלום הציבור כתוצאה מן השילוב בין נהיגה לבין שימוש בסם מסוכן.

לא למותר להבהיר, כי לא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם נחבל במהלך מעצרו באירוע נושא האישום הראשון, ברם בהתאם להכרעת הדין "הנפילה והפגיעה נגרמו יותר בשל מעשיו והתנגדותו של הנאשם ולא בגלל פעולות השוטר" (סעיף 21 להכרעת הדין).

8. האירועים שבנדון כוללים בחובם, כאמור, מספר עבירות. אבחן להלן את רמת הענישה הנוהגת בהתייחס לעבירות הנוגעות לעניין.

א. בעבירה של **נהיגה בזמן פסילה** ניתן לזהות מגמה של החמרה בפסיקת בית המשפט העליון, לפיה ככלל ראוי להרתיע מפני ביצוע העבירה דן בדרך של הטלת מאסר בפועל. לשם הדגמה ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

רע"פ 1211/12 אברהם ישראלי נ' מ"י (15.2.12) - אישר ביהמ"ש העליון הטלת 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד 24 חודשי פסילת רישיון נהיגה, על נאשם שהורשע בנהיגה בזמן פסילה, בנהיגה ללא רישיון תקף וללא ביטוח. דובר בנאשם בעל עבר תעבורתי מכביד, אך מעולם לא ריצה לפני כן עונש של מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון הדגיש כי חשיבותה של ענישה מחמירה בעבירות מעין אלו אינה מתמצית אך בהרתעת הרבים אלא גם במניעת סיכון לבאי הדרך.

רע"פ 6177/14 מרקוביץ' נ' מ"י (21.4.15) - דחה ביהמ"ש העליון בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע במספר עבירות של נהיגה בזמן פסילה, בעבירה של נהיגה ללא רישיון תקף, בעבירה של שימוש ברכב ללא ביטוח בתוקף, בעבירה של נהיגה בשכרות ובעבירה של נהיגה בחוסר זהירות. על הנאשם נגזרו 21 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון נהיגה למשך 7 שנים. לנאשם היה עבר תעבורתי מכביד. אף שנסיבותיו של מקרה זה חמורות מן העניין שבפניי, נוכח ההרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות ושל נהיגה בחוסר זהירות, ניתן ללמוד מפס"ד האמור אודות מתחם העונש ההולם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, שכן ביהמ"ש קמא באותו עניין קבע שהמתחם ההולם לעבירה זו נע בין 7-20 חודשי מאסר בפועל, וביהמ"ש העליון לא מצא מקום להסתייג ממתחם זה או לשנותו (ראו סעיף 4 לפס"ד).

רע"פ 6300/13 ניג'ם אליאס נ' מ"י (18.11.13) - דחה ביהמ"ש העליון בקשת רשות ערעור שהוגשה מטעם נאשם שהורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, של נהיגה ללא רישיון ושל נהיגה ללא ביטוח. נגזרו על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, הכוללים הפעלת 10 חודשי מאסר מותנה, מחציתם במצטבר, לצד 40 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל וקנס, חרף היות הנאשם נפגע פעולות איבה וחרף העובדה שהורשע בעבירות על בסיס הודאתו.

רע"פ 8013/13 אמיר מסעוד נ' מ"י (18.2.13) - נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה בנוגע לחומרת עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, אשר נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא ביטוח תקף ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף. ביהמ"ש העליון ציין כי מתחם עונש הולם הנע בין 7-20 חודשי מאסר בפועל הנו ראוי בנוגע לעבירות שבנדון (סעיף 13 לפס"ד).

רע"פ 2666/12 עטאללה נ' מדינת ישראל (23.4.12): נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח. הנאשם נדון ל-7 חודשי מאסר בפועל בחופף לעונש אותו ריצה בגין אירוע אחר.

ב. בתי המשפט עמדו זה מכבר על החומרה הקיימת בעבירת האיומים כאשר מושא האיום הנם שוטרים. יפים בהקשר זה, הדברים שנאמרו **בע"פ (חיפה) 41368-05-10 מדינת ישראל נגד נידאל (13.1.11):**

"יש לזכור כי חומרת עבירת האיומים מצויה בעצם השמעת האיום. זאת, משום שיש בעבירה זו כדי להטיל מורא ופחד על המאויים. כאשר מושמעים איומים כלפי שוטר, עלול הדבר לרפות את ידיו במלאו את תפקידו. איומים על שוטרים והעלבותם הן עבירות שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עמן ואינה יכולה להקל ראש בהן. כאשר אדם מעז לאיים על שוטר ולהעליבו, יש בכך כדי לפגוע באחד מאושיות שלטון החוק ובמופקדים על אכיפתו".

הוא הדין באשר לעבירות שעניינן תקיפה פיזית של שוטרים;

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו **בע"פ 3236/98 אבו דריס נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1998):

"השופט המלומד הצביע על חומרתן היתירה של העבירות בהן הורשעו הנאשמים. אכן - כך כתב השופט המלומד - 'פציעותיהם של השוטרים לא היו חמורות, ובידי הנאשמים לא היו כלי חבלה, אך מנגד: ו"מה שנראה בעיני חמור ומחריד כאחד הוא עצם הרעיון שאזרחים מרשים לעצמם לתקוף שוטרים במהלך מילוי תפקידם, לא בשל מעשה התגרות או מעשה בלתי חוקי שעשו השוטרים, אלא בשל עצם העובדה שהשוטרים רצו לבצע את תפקידם. שוטרי משטרת ישראל נמצאים בחזית המאבק בפשע, לרוב בגופם ממש. לעתים הם מסכנים את חייהם ברצותם למלא את תפקידם כראוי. ביקורת שגרתית של שוטרי סיור ביחס למכונת חשודה היא דבר יום ביומו, ואין להעלות על הדעת שינסו להפריעה באמצעים אלימים הפוגעים בגופם של השוטרים ומסכנים את בריאותם' " (פסקה 3 לפסק דינו של המשנה לנשיא, השופט ש' לוין).

ראו גם **ע"פ הייב נ' מדינת ישראל 8704/08** [פורסם בנבו] (2009):

"מעשיהם של המערערים, שכללו איומים ותקיפה של שוטרים הממלאים תפקיד ציבורי על פי דין הינם בבחינת התנהגות פלילית חמורה ושלוחת כל רסן, אשר קוראת תיגר על אושיות שלטון החוק תוך התעלמות מופגנת מנורמות התנהגות ראויות שיש להקפיד עליהן" (פסקה 8 לפסק דינו של השופט י' דנציגר).

לשם המחשה של רמת הענישה הרווחת, בנוגע לעבירות איומים ותקיפה גופנית המופנות כלפי שוטרים, ניתן להפנות לדוגמאות הבאות:

ע"פ 6040/13 מ"י נ' בחוס נעמאן (19.3.14) - נדון עניינו של נאשם, אשר הורשע עפ"י הודאתו, באיומים, בהיזק בזדון, בתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ובחבלה חמורה. שני שוטרי סיור הבחינו בנאשם באזור שפרעם,

כשבאותה עת היה הנאשם שריו בגילופין ועמד מחוץ לרכבו שבצד הדרך. לאחר שהשוטרים ביקשו מהנאשם להציג רישיון נהיגה ותעודה מזהה, החל הנאשם לאיים עליהם ולקללם. גם לאחר שהשוטרים ביקשו מן הנאשם להפסיק ואף הודיעו לו כי הוא מעוכב לחקירה, המשיך הנאשם בשלו, תוך שצועק "אני רוצח שמסתובב חופשי. אם מישהו מתקרב אלי אני ארצח אותו. אני רצחתי את נתן זאדה ואין לי בעיה לרצוח גם שוטרים". לאחר שהנאשם ניסה לתקוף שוטר שתיעד את האירוע, עצרוהו השוטרים והביאוהו לתחנת המשטרה. בהגיעם לתחנת המשטרה, המשיך הנאשם לאיים על השוטרים, תוך שגרים נזק לרכוש בתחנה. בהמשך, ולאחר שהוא ודודו חתמו על כתב ערבות, שוחרר הנאשם; אך בעת עזיבת התחנה, המשיך לאיים על השוטרים ולקללם. השוטרים יצאו לכיוונו של הנאשם על מנת לעצרו שוב, ותוך כדי המרדף חבל הנאשם באחד השוטרים בקב שברשותו.

בקבלו את ערעור המדינה על קולת העונש, ובהעמידו את עונשו של הנאשם על שנת מאסר בפועל, קבע ביהמ"ש העליון כדלקמן:

"המשיב בהתנהגותו, בזלזול ובבריונות שהפגין כלפי השוטרים, פגע בערכים אלה פגיעה הראויה לענישה מחמירה יותר. בייחוד רואים אנו בחומרה את הפגיעה הגופנית באחד השוטרים. נראה לנו, כי לנוכח נסיבות הפרשה, עלינו לשדר מסר כי התנהגות מעין זו תיבחן ותישפט בחומרה; על כן נראה לנו כי מתחם הענישה צריך להיות, בנסיבות, בין 12 חודשים ל-24 חודש" (סעיף טו לפס"ד).

יובהר, כי אמנם נסיבותיו של המקרה דנן, חמורות, במידת מה, מאלו שבפניי, ברם נוכח קווי הדמיון הקיימים בין המקרים ונוכח קביעותיו העקרוניות של בית המשפט העליון, יש בפסק הדין האמור כדי להתוות את רוח המגמה הראויה באשר למתחם העונש ההולם, בשינויים המחויבים.

רע"פ 2324/05 פרץ נ' מ"י (לא פורסם, 16.6.05) - נדון עניין בעל קווי דמיון למקרה דנן. דובר בנאשם שהורשע בבית משפט השלום, על יסוד הודייתו, בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, תקיפה הגורמת חבלה ממשית, איומים, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, ניסיון לבריחה ממשמורת חוקית ותקיפת עובד ציבור. בפסק הדין נקבע שהנאשם השמיע איומים ונהג באלימות כלפי פקחים שהיו בתפקיד, וכלפי שוטרים שהוזמנו למקום. הוא התנגד בכוח למעצרו, הכה שוטר באגרוף בפניו וגרם לו חתך מעל עינו השמאלית, עד שהשוטר נזקק לטיפול רפואי בבית חולים, בכלל זה, ביצוע תפרים.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קול העונש וגזר על הנאשם שנת מאסר אחת לריצוי בפועל. כמו כן הופעל עונש מאסר מותנה של 12 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו, מתוכם 8 חודשים במצטבר והיתרה בחופף. עונש המאסר הכולל לריצוי בפועל שהוטל על הנאשם הועמד על עשרים חודשים. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור על חומרת העונש.

אציין, כי מכת האגרוף שהוטחה בפני השוטר במקרה האמור הובילה לחבלה שהצריכה טיפול רפואי, בניגוד למקרה מושא התיק שבפניי, אולם בכפוף לכך ניתן למצוא דמיון בנסיבות שני המקרים.

רע"פ 10038/08 בבייב נ' מדינת ישראל (30.11.08): נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם אשר הורשע בשתי עבירות של איומים כלפי שוטר, אשר בוצעו בשתי הזדמנויות שונות. בית משפט השלום גזר על הנאשם 7 חודשי מאסר על תנאי לצד עונשים נלווים. בית משפט המחוזי החמיר את עונשו של הנאשם ל-4

חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו.

רע"פ 9057/12 מצרי נגד מדינת ישראל (4.3.13): נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, בעל עבר פלילי מהותי, אשר הורשע בעבירה של איומים כלפי שני שוטרים. בית משפט השלום השית על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה וקנס בגובה 1,500 ₪.

רע"פ 8062/13 ברוק נגד מדינת ישראל (10.4.14): נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בעבירות של איומים ושל העלבת עובד ציבור בתום ניהול הוכחות. דובר בהתנהלות בריונית מתמשכת של נאשם, אשר החלה בהתפרעות במועדון, המשיכה בהעלבת השוטר ובאיום עליו בנוכחות עשרות אזרחים והסתיימה ביריקות בתוך נידת המשטרה ובאיום על חיי השוטרים, תוך הבטחה להגיע לביתם. בית משפט השלום גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל אשר ירצו בדרך של עבודות שירות לצד עונשים נלווים. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על גזר הדין והותיר את העונש בעינו.

ג. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הפרת הוראה חוקית, נעה בין מאסר מותנה לבין מאסר לתקופה קצרה. הנסיבות המתוות את מתחם הענישה בעבירה של הפרת הוראה חוקית כרוכות במהותו של הצו שהופר, במטרת הצו ובשאלה כלום נלווה להפרת הצו ביצוע עבירה נוספת (ראו למשל **ת"פ (שלום אילת) 8665-09-12 מדינת ישראל נ' חרובי**, פורסם בנבו).

ד. הענישה הנוהגת בגין עבירה של החזקת סם לשימוש עצמי, כוללת בחובה, בדרך כלל, ענישה הצופה פני עתיד.

9. האירועים המתוארים בכל אחד מכתבי האישום, בהם הורשע הנאשם, מהווים אירועים נפרדים הן מבחינה עניינית והן מבחינת הזמן והמקום. לפיכך, ייקבע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מאירועים אלו.

העבירות נושא כתב האישום הראשון מהוות, מבחינה עניינית, אירוע אחד, ולפיכך ייקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, בהתאם לאמור בסעיף 40(א) לחוק, ובהתחשב במהות כלל העבירות, במספרן ובמידת פגיעתן המצטברת בערכים המוגנים. הוא הדין באשר לעבירות נושא כתב האישום השני.

10. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות הקשורות למעשי העבירות ולמידת אשמו של הנאשם, לרבות הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בערך המוגן ומדיניות הענישה הרווחת, סבורני כי מתחם העונש ההולם לאירוע נושא האישום הראשון הנו מאסר בפועל, הנע בין 9 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ושלילת רישיון נהיגה.

מתחם העונש ההולם לאירוע נושא האישום השני הנו מאסר בפועל, הנע בין 7 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ושלילת רישיון נהיגה.

11. במקרה דנן, לא נטען ולא מצאתי כי קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם, לחומרה או לקולא.

12. בתוך מתחם העונש ההולם, על בית-המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 לא לחוק. במסגרת זו, הבאתי בחשבון שיקולי את הנסיבות הבאות:

א. הנאשם נשוי ואב ל - 3 ילדים. ברי כי כליאתו של הנאשם משפיעה לרעה על הנאשם ועל משפחתו.

ב. עברו הפלילי של הנאשם - לחובת הנאשם עבר פלילי משמעותי ומכביד, הכולל בחובו 14 הרשעות קודמות בעבירות מגוונות, לרבות: איומים, תקיפת שוטר, העלבת עובד ציבור, עבירות סמים, חבלה כשהעברין מזויין, פציעה, חבלה חמורה, עבירות רכוש, הפרת הוראה חוקית, שוד מזויין, סחיטה באיומים, עבירות בנשק ועוד. הנאשם ריצה בעבר תקופות מאסר מהותיות ועונשי מאסר מותנים שהוטלו עליו לא מנעו חזרה נוספת לדרך הפשע. עונש מאסר מותנה, בן 6 חודשים, אשר נגזר על הנאשם בת"פ 69-07-10 מחוזי מרכז, בגין ביצוע עבירת סם כלשהי או הפרת הוראה חוקית, לא הרתיעו את הנאשם מביצוע העבירות נושא כתב האישום השני. התנהלות הנאשם לאורך שנים, והעובדה שהרשעתו האחרונה של הנאשם בשנת 2012 כללה עבירות דומות ביותר לאלו בהן הורשע כעת, מצביעות על היעדר מורא מן הדין ועל בחירה באורח חיים עברייני ונטול גבולות. לא למותר להוסיף, כי לחובת הנאשם אף עבר תעבורתי, הכולל הרשעות בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה. הנתונים הנוגעים לעברו הפלילי והתעבורתי של הנאשם מלמדים על הצורך בענישה מחמירה בעניינו של הנאשם, ענישה אשר תשקף נוסף לעיקרון ההלימה ולצורך בהגנה על ביטחון הציבור אף את שיקול ההרתעה האישית.

ג. הנאשם הודה בביצוע העבירות נושא ת"פ 23906-01-16 ללא צורך בשמיעת ראיות. בעשותו כן, חסך הנאשם מן הזמן השיפוטי ומזמנם של עדי התביעה. עובדה זו תיזקף לזכות הנאשם ותוביל לחפיפה מסוימת של העונש אשר ייגזר בגין התיק האמור, לעונש שייגזר בגין העבירות מושא כתב האישום הראשון.

ד. בת"פ 50988-1215 הורשע הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום בתום ניהול הוכחות. עובדה זו לא תיזקף אמנם לחובת הנאשם, ברם אין הוא זכאי, בעניין תיק זה, להקלה הניתנת כעניין שבשגרה, לנאשמים הנוטלים אחריות על העבירה המיוחסת להם, ללא צורך בשמיעת ראיות.

ה. הנאשם נחבל במהלך האירוע המתואר בכתב האישום הראשון ונותרה צלקת על פניו. הפגיעה ממנה סבל הנאשם, כתוצאה מביצוע העבירות על ידו, תילקח בחשבון בעת גזירת הדין, אם כי משקלה אינו מכריע בשים לב לכך שבהתאם להכרעת הדין, פגיעותיו של הנאשם רובצות בעיקר לפתחו ונגרמו בעקבות מעשיו והתנגדותו האלימה להוראות השוטרים.

ו. הנאשם היה עצור מיום 16/12/15-20/12/15 ומתאריך 10/1/16 ועד ליום מתן גזר הדין.

13. עונשי המאסר המותנים -

התביעה הגישה שני פסקי דין בהם נגזרו על הנאשם עונשי מאסר מותנים ובקשה להפעילם במצטבר לענישה שתיגזר על הנאשם בגין התיקים דנן. ההגנה לא חלקה על היות המאסרים המותנים ברי הפעלה, אולם בקשה להפעילם בחופף. לאחר עיון בגזרי הדין, מצאתי כי רק באחד מהם קיים עונש מאסר מותנה שהנו בר הפעלה במקרה שבנדון.

בת"פ 21810-05-11 (שלום כפר סבא), מיום 26/3/12, נרשם בגזר הדין: "מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירות אלימות מכל סוג, לרבות איומים ו/או עבירה של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין" (הדגשה שלי - ה.ר.ש.).

בהתאם לסעיף 52(ג) לחוק: "תקופת התנאי תתחיל ביום מתן גזר הדין ואם הנידון נושא אותו זמן עונש מאסר - ביום שחרורו מן המאסר; אולם תקופה שאסיר נמצא בה מחוץ לבית הסוהר בשל שחרור בערובה מכח סימן ב' בפרק ג' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, בשל חופשה מיוחדת או מכח סימן ב'1 לפרק ו', יראו אותה כתקופת תנאי מצטברת לתקופת התנאי שקבע בית המשפט; **והכל כשבית המשפט לא הורה אחרת.**"

להבנתי, בית המשפט בגזר דין הורה אחרת וקבע בצורה מפורשת כי תקופת התנאי תחל מיום מתן גזר הדין ולא מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו וזאת למרות שבית המשפט היה מודע לכך שהנאשם מרצה, עובר למועד גזר הדין, עונש מאסר ("שלוש שנים מהיום").

העבירות, המפעילות לכאורה את התנאי האמור, נעברו בתאריך 16/12/15, כלומר מעל לשלוש שנים מאז מתן גזר הדין ולפיכך המאסר המותנה אינו בר הפעלה.

בת"פ 69-07-10 מחוזי מרכז, נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי ל - 3 שנים, שלא יעבור עבירת סם כלשהי או עבירה של הפרת הוראה חוקית. בהתאם להוראת סעיף 52(ג) לחוק, ומשלא הורה ביהמ"ש אחרת, מתחילה תקופת התנאי מיום שחרור הנאשם ממאסרו. בהתאם לפלט של שב"ס (ת/11), שוחרר הנאשם ממאסרו בתאריך 23/2/14 ומכאן שהתנאי היה בתוקף בעת ביצוע העבירות נושא כתב האישום השני. נוכח עברו הפלילי של הנאשם והעובדה שהפר את התנאי האמור פעמיים, תוך שהוא מבצע הן עבירה של הפרת הוראה חוקית והן עבירת סם, ובשים לב לכך שלא הוצג בפניי כל טעם המצדיק סטייה מן הכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק, אינני מוצאת מקום להורות על הפעלת עונש מאסר מותנה זה בחופף לעונש שייגזר על הנאשם בגין העבירות נושא כתב האישום השני.

14. נוכח כל האמור עד כה, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

בת"פ 50988-12-15

א. 14 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על כל עבירת אלימות או על אחת העבירות בהן הורשע בתיק זה.

ג. פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 24 חודשים, במצטבר לכל עונש פסילה אחר שהוטל על הנאשם. הנאשם ידאג להפקדת רישיונו במזכירות בית המשפט תוך 14 יום מהיום.

ד. 18 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מהיום עבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה.

בת"פ 23906-01-16

א. 7 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם. אני מפעילה במצטבר עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים, שהוטל על הנאשם בת"פ 69-07-10 מחוזי מרכז, באופן שסה"כ ירצה הנאשם בגין תיק זה עונש מאסר בפועל של 13 חודשים.

עוד אני מורה כי מתוך עונש המאסר הכולל שנגזר על הנאשם בתיק זה, ירצה הנאשם 7 חודשים בחופף לעונש שנגזר על הנאשם בת"פ 50988-12-15, באופן שסך הכל ירצה הנאשם בגין שני התיקים, עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על עבירה של נהיגה בזמן פסילה, על עבירה של הפרת הוראה חוקית או על כל עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים.

ג. קנס בגובה של 1500 ₪ או מאסר של 14 יום תחתיו. הקנס ישולם תוך 90 יום מהיום.

ד. פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 24 חודשים, מחציתה במצטבר לכל עונש פסילה אחר שהוטל על הנאשם. הנאשם ידאג להפקדת רישיונו במזכירות בית המשפט תוך 14 יום מהיום.
ה. 18 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מהיום עבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי מרכז.

ניתן והודע היום כ"ד תשרי תשע"ז, 26/10/2016 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בשים לב להוראות פקודת הסמים המסוכנים, אני מורה כי הסמים שנתפסו במסגרת תיק פלילי 23906-01-16 יושמדו וזאת בחלוף המועד להגשת ערעור על פסה"ד.

ניתנה והודעה היום כ"ד תשרי תשע"ז, 26/10/2016 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט , שופטת

הוקלדעלידיאוריתזיתוני